

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 80/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátska kancelária, L. Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 53/2012 (pôvodne na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 6 C 3/2012) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 53/2012

(pôvodne na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 6 C 3/2012). Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 4. februára 2016.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je žalobkyňou v kompenzačnom konaní o odškodnenie nemajetkovej ujmy v sume 16 500 € za prietahy v trestnom konaní. Konanie bolo pôvodne vedené Okresným súdom Bratislava I od 9. januára 2012 pod sp. zn. 6 C 3/2012 a následne okresným súdom pod sp. zn. 21 C 53/2012.

Rozsudkom okresného súdu č. k. 21 C 53/2012-136 bola žaloba sťažovateľky zamietnutá. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 465/2013-171 zo 17. júna 2014 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Sťažovateľka namieta, že jej (jej zástupcovi v danej veci [REDAKČIA]) rozsudok krajského súdu ku dňu podania ústavnej sťažnosti nebol účinne doručený, a to na adresu [REDAKČIA], resp. elektronicky na adresu [REDAKČIA]. Hoci okresný súd vedel, že sa mu zásielka obsahujúca rozsudok krajského súdu vrátila späť ako neprevzatá v odbernej lehote, a hoci vedel, že zásielka mala byť vyslovene doručovaná osobe [REDAKČIA], pochybil a navyše po vrátení zásielky ako neprevzatej nebolo vykonané šetrenie v evidenciách, hoci sa takto dalo zistiť, že [REDAKČIA] bol v čase od 12. apríla 2014 do 15. januára 2015 vo väzbe. Okresný súd svojvoľne a bez splnenia zákonných podmienok považoval rozsudok krajského súdu za právoplatný 17. septembra 2014 a spis archivoval.

Podľa sťažovateľky uvedeným postupom jej okresný súd znemožnil dozvedieť sa o tom, že žalovaná strana doručila 31. júla 2013 okresnému súdu vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu. Rovnako bolo sťažovateľke znemožnené vedieť o tom, že tým, že krajský súd 17. júna 2014 potvrdil rozsudok okresného súdu, porušil označené práva sťažovateľky a nepostaral sa o doručenie vyjadrenia žalovanej strany sťažovateľke. Sťažovateľka je presvedčená, že došlo k účelovému a neprípustnému znemožneniu realizácie jej procesných práv, pretože sa nedozvedela o existencii nezákonného a protiústavného arbitrárneho rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co 465/2013-171 zo 17. júna 2014 a nemohla podať dovolanie podľa § 237 písm. f) Občianskeho

súdneho poriadku (s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva napr. vo veci Hudáková a spol. proti Slovenskej republike). Podľa sťažovateľky je preto nesporné, že okresný súd ústavne nekonformným postupom odňal sťažovateľke jej právo na prístup k súdu (právo na súd) a právo na súdnu ochranu, čím porušil označené články ústavy a dohovoru.

Ďalej sťažovateľka namieta stále pretrvávajúci stav jej právnej neistoty týkajúci sa výsledku konania, a to už od 1. augusta 2013, keďže už uvedené skutočnosti boli a sú sťažovateľke zatajované. Žalovaná strana totiž 31. júla 2013 doručila okresnému súdu vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľky. Dochádza tým k zbytočným priet'ahom v konaní od 31. júla 2013.

2.1 Sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] s.r.o. na súdnu ochranu a právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo rovnosti účastníkov konania zaručené podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod č.k. 21C 53/2012 (pôvodne pod č.k. 6C 3/2012) porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava II sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod č.k. 21C 53/2012 konal bez zbytočných priet'ahov, sťažovateľke doručil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co 465/2013-171 zo dňa 17.06.2014.

3. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] s.r.o. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 4.100,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nález.

4. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] s.r.o. priznáva úhradu trov konania v sume 303,04 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne – advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nález.“

II.

3. Z prvej a siedmej (poslednej) strany (ktoré sťažovateľka ústavnému súdu predložila) rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co 465/2013-171 zo 17. júna 2014 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 21 C 53/2012-136 z 21. júna 2013. Podľa doložky právoplatnosti rozsudok nadobudol právoplatnosť 17. septembra 2014 a vykonateľným sa stal 10. októbra 2014.

III.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

6. Na rozhodnutie o sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

6.1 Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Sťažovateľka tvrdí, že jej rozsudok krajského súdu nebol doručený právne účinným spôsobom, v dôsledku čoho vyznačenie jeho právoplatnosti na základe fikcie doručenia neobstojí. Zároveň je zo sťažnosti zrejmé, že sťažovateľka rozsudok krajského súdu má k dispozícii v kópii [prvú a poslednú (siedmu) stranu tohto rozsudku aj predložila ústavnému súdu].

Za uvedeného stavu treba vychádzať z toho, že sťažovateľka môže proti rozsudku krajského súdu podať dovolanie, ktoré bude (za predpokladu, že právny názor sťažovateľky o neúčinnom doručení rozsudku krajského súdu sa posúdi ako správny) považované za včas podané, keďže v zmysle tvrdení sťažovateľky zákonná lehota na podanie dovolania (ktorá podľa nej ešte ani nezačala plynúť) nemohla ešte dosiaľ skončiť.

Inými slovami, sťažovateľka sa môže ochrany označených práv domáhať podaním dovolania, o ktorom rozhodne Najvyšší súd Slovenskej republiky. Tým je zároveň vylúčená v tomto štádiu konania právomoc ústavného súdu. Ústavný súd poznamenáva, že zo sťažnostnej argumentácie je už na prvý pohľad zrejmé, že prípustnosť dovolania sťažovateľky by sa mala opierať o § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku.

6.2 Predčasná je aj námietka zbytočných prietahov v konaní, ktoré mali byť podľa sťažovateľky spôsobené nedoručením rozsudku krajského súdu. Posúdenie tejto otázky závisí od posúdenia hlavnej otázky, teda toho, či sa rozsudok krajského súdu stal alebo nestal právoplatným.

7. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2018